

Το γαλήνιο τέλος ενός Χριστιανού Ορθόδοξου Ινδιάνου

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](http://www.pemptousia.gr/?p=89650)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=89650>]

Κανείς μέσα στο χωριό, μέχρι την κοίμησή του, δεν έμαθε πως ο αρχηγός τους ήταν Ορθόδοξος.

Και ο Βλαδίμηρος – που γι’ αυτούς ήταν ο Frank – έζησε και δούλεψε μ’ αυτούς, γι’ αυτούς, με το μόνιμο φόβο μήπως το μάθουν...

Έπρεπε πάντα να’ ναι μετρημένος, προσεκτικός, ευέλικτος, αλλιώς θα γκρεμιζόταν μέσα τους. Ήταν για χρόνια υπεύθυνος του ραδιοφωνικού σταθμού και δούλευε στο πολιτιστικό τους Κέντρο. Θεωρούνταν αυθεντία στα θέματα παραδόσεων και συγκινούνταν αφάνταστα όταν εύρισκε «τους παραλληλισμούς», όπως έλεγε, με την Ορθόδοξη παράδοση. Μοιράστηκε μαζί μας πολλές από τις εμπειρίες του, επειδή δεν μπορούσε να τις μοιραστεί με τον λαό του. Μεγάλος σταυρός...

Όταν τα Σαββατοκύριακα τον έβλεπα να βγαίνει από το ιερό της μικρής Ορθόδοξης εκκλησίτσας τού Sign of the Theotokos – που λειτουργούσε στα αγγλικά και τα γαλλικά – ντυμένος παπαδοπαίδι και κρατώντας την λαμπάδα μπροστά σε παπάδες και δεσποτάδες, αναλογιόμουν τι καρδιά κουβάλαγε αυτός ο γερόλυκος Ινδιάνος, που επέμενε να λέγει:

«Ο Θεός ξέρει...».

Και δος του και έκανε στρωτές μετάνοιες, για να του δίνει ο Θεός φώτιση να κατευθύνει τον λαό του μέσα από τις φουρτούνες και τις συμπληγάδες και να τον δυναμώνει να κρατήσει στους ώμους του μέχρι το τέλος το βαρύ φορτίο που του 'δωσε.

Πέρασαν χρόνια. Κάθε φίλος που μας επισκεπτόταν στο Μόντρεαλ έπρεπε να κάνει το απαραίτητο ταξίδι – επίσκεψη στο ινδιάνικο χωριό και να γνωρίσει τον

Βλαδίμηρο. Πολλοί κατά καιρούς, μου ‘παν πως κατέγραψαν τις εμπειρίες τους.

Ένα πρωί παίρνω ένα τηλεφώνημα στο Μόντρεαλ πως ο Βλαδίμηρος πέθανε έξω από το χωριό του...

Το ερώτημα τέθηκε στο μυαλό μου, ποιος θα τον θάψει, τι θα γίνει μ’ αυτόν; Είχε όμως αφήσει ρητή γραπτή εντολή να γίνουν όλες οι τελετές κατά το ινδιάνικο τυπικό στο «μακρύ σπίτι» και να τον διαβάσει κάποιος Ορθόδοξος παπάς. Βέβαια οι Ινδιάνοι δεν ήξεραν τι εννοεί με το «Ορθόδοξος παπάς», αλλά είχε αφήσει και κάποια τηλέφωνα.

Πράγματι τηλεφώνησαν και ένας Ορθόδοξος παπάς πήγε και του διάβασε την νεκρώσιμη ακολουθία, πριν το πάνε στο «μακρύ σπίτι».

Δεν είχα δυστυχώς την ευκαιρία να παρακολουθήσω την τελετή που έγινε στο «μακρύ σπίτι», αλλά μου την μετέφερε κάποιος κοινός μας φίλος που παραβρέθηκε.

Δύο μέρες μετά την κηδεία, ο ίδιος ο φίλος μου, ο Μάικλ, μου έφερε τις ειδήσεις και ένα πακέτο. Μου ‘πε πως παρακολούθησε όλη την τελετή. Ήταν πραγματικά εντυπωσιακή.

Όταν πάνε στο «μακρύ σπίτι», οι Ινδιάνοι βάζουν τις φορεσιές τους ανάλογα με την θέση που έχουν στο χωριό. Η ιεροτελεστία, που γίνεται βέβαια στις γλώσσες τους, είχε μια περίεργη δομή, σαν παλιό βυζαντινό τυπικό. Στο τέλος διαβάστηκε η διαθήκη του αρχηγού της φυλής μπροστά σ’ όλο τον κόσμο. Στην διαθήκη του ανέφερε που δίνει κάθε πράγμα.

Ο Βλαδίμηρος ήταν 75 ετών, είχε παιδιά, εγγόνια και δισέγγονα. Σ’ όλα τα μέλη της οικογένειας άφησε και κάτι. Κάποτε ο Ινδιάνος που διάβαζε τη διαθήκη δυσκολεύτηκε να διαβάσει ένα όνομα – μη ινδιάνικο – και αφού στραβομουτσούνιασε, φόρεσε τα γυαλιά του και πρόφερε σχεδόν στραβά το όνομα «Γιάννης Χατζηνικολάου».

Ο φίλος μου ο Μάικλ σήκωσε το χέρι του και του ‘δωσαν το πακέτο που μου έφερε.

Όταν το άνοιξα, είδα τι ήταν: ένα μικρό βιβλίο, Η Θεία Λειτουργία, στα ελληνικά και τα αγγλικά, που του ‘χα χαρίσει πριν πολλά χρόνια.

Στην πρώτη σελίδα έλεγε:

«Το Yianni», δηλαδή «στον Γιάννη», και από κάτω στα Ελληνικά: «Καλή αντάμωση – VladimirNatawe».

Θεώρησα πως ήταν πολύ καλή χειρονομία εκ μέρους του, μάλιστα το είχε προγράψει πριν φύγει, ίσως προέβλεπε ότι θα πεθάνει. Είχε γράψει στα Ελληνικά «καλή αντάμωση». Βέβαια η έκπληξη δεν έμεινε εκεί, αλλά συνεχίστηκε. Όταν φυλλομέτρησα το βιβλίο, έμεινα πράγματι με το στόμα ανοιχτό. Είχε μεταφράσει πάνω από το αγγλικό κείμενο την λειτουργία στην γλώσσα των Mohawk.

Βέβαια εγώ δεν διαβάζω Mohawk, αλλά την κρατάω σαν κειμήλιο, αυτήν την λειτουργία του Βλαδίμηρου στα ινδιάνικα, που είναι ακριβώς η μετάφραση της λειτουργίας του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου. Αν μ' αξιώσει ο Θεός ίσως κάποτε να την εκδώσω.

Είναι κάτι τέτοιες σύγχρονες ιστορίες που μοιάζουν σαν παραμύθι, επειδή ψεύτικη είναι κι η ζωή μας.

Κι όμως είναι γεμάτες φως ανέσπερο, σύγχρονες μαρτυρίες μιας ευλογημένης «σαλότητας» που ζυμώνει το φύραμα όλο από το ερημοκκλήσι του αιγαιοπελαγίτικου βράχου μέχρι τους ινδιάνικους καταυλισμούς του Καναδά. Καλή αντάμωση, Βλαδίμηρε... Καραμάζωφ...

(Αναδημοσίευση από το περιοδικό "Σύναξη" του άρθρου "Το πέρασμα ενός Ινδιάνου" - πηγή: www.kivotoshelp.gr)